

Kapitola druhá

„Buď na mé straně,“ zakňourám a zabořím se do polštářů na Teddyho pohovce, kterých je tolik, až si připadám, jako by mě něco schramstlo. Přitáhnu si k sobě kolena a položím na ně Heatherin notás. Odhodlaně upírám pohled na moře otevřených panelů.

„Já jsem na tvé straně,“ zamumlá Teddy s plnou pusou popcornu. „Přece můžu být na tvé straně a zároveň sedět na gauči.“

Strčím do něj ramenem a zadívám se na chatovací aplikaci, kterou má otevřenou na mobilu. „Jak se má tvoje holka?“

Teddy obrátí oči v sloup. „Je to moje parťačka z GeoTeenu, ne holka.“

Přejdu skutečnost, že kdykoli slyším „GeoTeen“, představuju si je jako nezletilé superhrdiny z nevalně nakreslených osmdesátkových animáků. „Řekls jí o svém niterném strachu z holubů,“ připomenou mu.

„Jsou to okřídlený démoni.“

„A taky svoje prostřední jméno –“

„Proč jenom máma s tátou byli na prvním rande v kině na *Příběhu hraček*...“

„A dokonce i to, na který křižovatce bydlíš. To je v New Yorku něco jako rodný číslo, takže. Připadá mi, že má k tvójí holce minimálně blízko, i kdyby to třeba nebylo ofiko.“

Teddy se zašklebí tak příšerně, že to spíš než výraz připomíná gymnastickou sestavu. „Kdybysme se potkali osobně, nejspíš by se mnou nechtěla mít nic společného. Prostě jenom oba rádi hledáme náhodný zbytečnosti po Manhattanu a štveme dopraváky, když jim šmejdíme na pracovištích. To je těžko milostnej vztah.“

Tomu ani náhodou nevěřím, znám totiž Teddyho líp než sebe – a to už je co říct, když si vezmu, kolik hodin jsem trénovala na konkurzy před zrcadlem. Nejlepší kamarádi jsme od té doby, kdy mi bylo půl roku a jemu dva dny, když táta zaslechl z druhé strany chodby jeho pláč a málem se přerazil, jak se hnal seznámit s dalšími novopečenými rodiči. (Když chodíte na vysokou a někdo vám bez cavyků nechá na prahu kojence – což se mimochodem stalo tátovi –, může vás to podle všeho docela odříznout od lidí.) Jakmile jsme se s Teddym naučili chodit, prostě jsme vždycky strčili hlavu do bytu toho druhého, jako bychom bydleli v obou zároveň. Žádné pokrevní sourozence ani jeden nemáme, ale s Teddym jsme se považovali za bráchu se ségrou ještě dřív, než jsme věděli, co to znamená.

„Třeba by byl, kdybyste neměli tak anonymní a trapácky tajemný nicky.“ Zamžourám na první otevřený panel. „Mohla bych dělat kurýra.“

„Copak máš auto?“ zeptá se Teddy. „Anebo řidičák?“

Zavřu panel. Už jich je jenom sedmadvacet. „Ve školce hledají na léto někoho na výpomoc.“

„Těm prckům by za chvíli vycházely z pusy akorát muzikálový popěvky. Už takhle se jejich rodiče musejí popasovat se dvěma soundtrackama k *Ledovému království*, nenakládej jim ještě *Wicked*.“ Teddy odloží mobil a všimne si toho zmatku na monitoru Heatherina počítače. „Vážně si myslíš, že když si na brigádě přivyděláš na školný, tak si to Coop rozmyslí? Na mě působil dost neoblomně.“